

[J. P. Nielsen.]

Opholdstilladelsen fra dem dernede, men Forholdene, saaledes som de ligger i Praksis, har bevirket, at de intet som helst Arbejde har faaet, fordi man i Tyskland siger: Først Landets egne Børn, derefter Udlændingene. Det samme maa jeg kræve af danske Myndigheder, af Justitsministeren, at man, naar Forholdene er saaledes, i første Række sørger for, at de danske Statsborgere i Sønderjylland faar Arbejde.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt fremførte som Begrundelse for Vandring nordpaa — han har ogsaa sagt det før —, at Sønderjylland blev for 15 Aar siden skilt fra Tyskland. Men Sønderjylland var dog under Danmark indtil 1864, og i de 56 Aar, der gik fra 1864, kan man jo nok spore en stærk Indvandring dernede sydfra, en naturlig Vandring, men efter at Sønderjylland var kommet tilbage til Danmark, maatte Vandringer naturligt gaa sydpaa fra Sønderjylland og ikke omvendt, idet de Familier, der kom op sydfra, har haft deres Slægt Syd for Grænsen. Det er ganske givet.

Men yderligere er der et Forhold, jeg vil fremhæve over for det ærede Medlem Hr. Schmidt, og som gør, at jeg synes, vi maa stille os afvisende i Øjeblikket. De 5 000—6 000 tyske Statsborgere, om hvem man kan eftervise, at de siden 1920 har faaet Arbejds- og Opholdstilladelse, viser, at man her i Danmark har været overordentlig frisindet og liberal. Men naar jeg mener, at vi nu bør stille os lidt anderledes, saa er det paa Grund af den Agitation, der føres fra det ærede Medlems Partis Side, og som virker krænkende paa alle os, der er Danske. Grundlaget for denne Agitation er Paastanden om, at Danmark har bragt den sønderjyske Befolkning i en forfærdelig Nødtilstand, Ønsket om at gøre hele Sønderjylland til en stor Fattiggaard for at bruge dette som Agitation imod den danske Stat og dens Administration.

Saa længe denne Agitation drives, synes jeg ikke, det er forsvarligt for den højtærede Justitsminister at give Tilladelse til, at flere tyske Statsborgere kommer op i denne Fattiggaard, og jeg ved, at jeg heri er enig med alle Danske i Sønderjylland, til Trods for at jeg kan udtale, at de har den største Forstaaelse af de Familiebaand, der knyttes over Grænsen. Men Befolkningen i Sønderjylland er enig med mig i, at saa længe man udelukkende lægger sin Agitation an paa dette: Danmark har gjort Sønderjylland til en Fattiggaard, medens man paa den anden Side

fremhæver, hvor storartede Forholdene er Syd for Grænsen, er det berettiget, at vi siger: Saa lad os ikke hjælpe med til, at de paagældende kommer op paa denne Fattiggaard, men lad dem blive nede i det Himmerig, som man hævder der er Syd for Grænsen!

Justitsministeren (Steincke): De Udtalelser, der fra forskellig Side er fremsat, siden jeg sidst havde Ordet, vedrører jo ikke i stor Udstrækning selve Lovforslaget, hvorfor jeg skal indskrænke mig til nogle faa korte Bemærkninger.

Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti, det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen, gjorde opmærksom paa det ret naturlige i, at man, som Forholdene i det hele ligger, gjorde sig Umage for og lagde Vægt paa at faa de kommunistiske Flygtninge fra Tyskland sendt til Rusland, og fremhævede ogsaa det naturlige i, at man fra Sovjets Side modtog saadanne Flygtninge. Jeg er i al Almindelighed enig i disse Betragtninger, og jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. Thomas Pedersen, at det ikke er rigtigt, saa vidt jeg kender Forholdene for Danmarks Vedkommende, at man allerede fra russisk Side har taget en stor Part af disse Flygtninge. Efter de Oplysninger, der foreligger for mig, er der i mange Tilfælde gjort Forsøg paa at skaffe tyske kommunistiske Flygtninge til Rusland, men det er i alt Fald i 1935 kun lykkedes at faa 3 af de ca. 90, der har været Tale om, over til Rusland.

Hvori dette nærmere ligger, det kan jeg ikke vide; jeg har ikke sporet nogen udpræget Tilbøjelighed hos de tyske kommunistiske Flygtninge, som vi har her i Landet, til at stræbe bort fra denne Fattiggaard, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen sagde, til det sovjetrussiske Paradis. Jeg har heller ikke set, at der har været nogen særlig Tilbøjelighed fra det russiske Gesandtskabs Side til at befordre disse tyske kommunistiske Flygtninge til Rusland; denne Bevægelse synes nærmest at være gaaet i Staa. Jeg har da ogsaa for nylig rettet en Henvendelse til Udenrigsministeriet om at undersøge nærmere, hvorledes den russiske Regering ser paa disse Forhold, og om det ikke vilde være rimeligt i større Udstrækning at sende de virksomme Kommuniste til Rusland.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel mente, at det var det eneste rigtige, at man gav denne Lov uden Tidsbegrænsning. Da jeg imidlertid af den senere Diskussion fik det Indtryk, at ogsaa dette ærede Medlem